ΕΤΟΣ Α'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Αὐγούστου 1893 Πέμπτη ΑΡΙΘ. 25

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Ο ΓΕΡΟΝΤΟΛΕΥΤΕΡΟΣ

Εἶνε ἀληθές, ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ ὁ ἀξιόλογος φίλος μου κ. Ἀναστάσιος Ἀχυροκέφαλος, ὅτι παραξενεύεσθε, ἀγαπηταί μου κυρίαι, διότι ἔμεινα ἄγαμος, καὶ ἴσως μάλιστα μὲ θεωρεῖτε, διὰ τοῦτο, ὡς ἄνθρωπον ἀναίσθητον, ἢ ἐκ φύσεως ἀκατάλληλον διὰ γάμον· θὰ σᾶς διηγηθῶ ὅμως τὸ ἑπόμενον περιστατικὸν ὅπερ μοὶ συνέβη καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐνῷ θὰ μὲ δικαιώσητε διὰ τὴν ἀποχήν μου ἐκ τῆς γυναικὸς, θὰ ἀλλάξητε συνάμα γνώμην καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι καὶ πολὺ αἰσθηματίας ἤμην καὶ ὅλα τὰ διὰ γάμον προσόντα εἶχον· σᾶς τὸ διηγοῦμαι δὲ εὐχαρίστως, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ ἀρκετὰ νόστιμον εἶνε, ἱκανὸν διὰ μυθιστόρημα ὁλόκληρον, καὶ διότι ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἑορτάζω τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα του!

*

Ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως, φίλαι μου, μικρὰν προεισαγωγήν· πρέπει νὰ σᾶς ἐκθέσω τὸ πῶς διῆγον μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν μοὶ συνέβη τὸ ἐν λόγῳ περιστατικὸν ὅπως κάλλιον τὸ ἐκτιμήσητε:

Ὁ πατήρ μου ἦτο ἀρκετὰ εὔπορος καὶ καλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ πολὺ ἁπλοϊκός· φοβούμενος δὲ μὴ παραστρατήσω μὲ ἐπέβλεπεν αὐστηρῶς· δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ συναναστρέφωμαι κανένα οὔτε νὰ ἐξέρχωμαι τῆς οἰκίας μόνος· καὶ μέχρι τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου ἐφοιτων, αὐτὸς μὲ συνώδευε. Δὲν ἐγνώριζον τί θὰ εἴπῃ θέατρον, καφενεῖον, περίπατος ἐν πλατείᾳ, οὔτε συναναστροφή. Οὐδέποτε εἶχον πλησιάσει οὐδὲ κἂν συνομιλήσει μετὰ γυναικῶν, ἃς ἐθεώρουν πάντοτε ἐξ ἀποστάσεως. Οἱ συνομιλήκές μου μὲ ἔσκωπτον διὰ τοῦτο καὶ μὲ ἀπεκάλουν βλᾶκα ἢ Κουτο-τάσο – πολὺ ἀδίκως, διότι καὶ εὐφυΐαν πολὺν εἶχον καὶ αἴσθημα, ὡς σᾶς εἶπον ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον καὶ θέλησιν χαρακτῆρος ἰσχυράν· ἁπλῶς μόνον εἶχον συνειθίσει νὰ ὑποτάσσωμαι εἰς τὰς βουλὰς τοῦ πατρός μου, ὅστις ὡς μὲ διεβεβαίωσεν, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ διατηρήσῃ τὸ πατρικόν του γόητρον διὰ παντὸς μέσου ἔστω καὶ διὰ τῆς ῥάβδου. Ἐνῷ ἐσπούδαζον διετέλουν καὶ γραμματεὺς τοῦ πατρός μου διευθύνων τὰς ἐμπορικάς του ἐργασίας.

Ἤδη ἐξακολουθῶ τὴν διήγησίν μου.

*

Εἶχον φθάσει τὸ 20ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου καὶ ὅμως ἕνεκα τῶν ὅρων ὑφ' οὓς ἐβίουν δὲν εἶχον εἰσέτι δοκιμάσει τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου. Εἶχε παρέλθει τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Μαρτίου τοῦ 1868 τὸ θέρος ἐπρομηνύετο πρώιμον καθόσον ἡ ἄνοιξις εἶχεν ἤδη προχωρήσει. Μετὰ

μεσημβρίαν ἡμέρας τινὸς ὁ πατήρ μου μὲ ὡδήγησεν ἐντὸς τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου. Ἐκεῖ, καθήσαντες ἐπὶ θρονίου ὑφιστάμεθα τὰς ἀπολαύσεις, ἃς παρεῖχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ φύσις. Ἡ εὐωδία τοῦ ἐκ τῶν ἀνθέων μεμυρωμένου ἀέρος, τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ὁ θροῦς τῶν δένδρων θωπευομένων ὑπὸ τῆς ἑσπερινῆς αὔρας καὶ ὁ φλοῖσβος τοῦ ρυακίου τοῦ ποτίζοντος τὰ ἄνθη, ἀπετέλουν μουσικήν τινα ἁρμονίαν, ψάλλουσάν μοι ᾆσμα ἄρρητον, ὅπερ μὲ ἐνεθουσίαζε, μὲ συνεκίνει, μὲ ἀνήρπαζεν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω· μὲ ἐμέθυε καὶ ἐξήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου πόθους ἀορίστους καὶ ἐπιθυμίας τῶν ὁποίων τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν δὲν εἶχον εἰσέτι διδαχθῆ ὑπὸ ἀδιακρίτου τινὸς λυκαινίου. Ἐβυθίσθην εἰς ὀνειροπολήματα· ἀλλ' αἴφνης ἀνεσκίρτησα· πλησίον ἡμῶν, πολὺ πλησίον, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρονίου εἶχον καθήσει τρία ἄτομα ἀποτελοῦντα οἰκογένειαν, ἐνῷ ὁ πατήρ μου ὀλίγον ἀποτέρω ἐθεώρει τοὺς ἐν μικρᾷ τιν. λίμνῃ ἰχθῦς. Ἡ φωνὴ τῆς θυγατρὸς, κόρης ἐκτάκτου καλλονῆς, καθημένης παρ' ἐπλεύρως μου, μὲ ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ ληθάργου· ἅμα τὴν προσέβλεψα οἱ ὀφθαλμοί μου συνήντησαν τοὺς μαύρους μεγάλους ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἀμέσως ἐταπεινώθησαν προξενήσαντές μοι ταραχὴν ὁμοίαν τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον αἰσθανθῆ. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἐρρηγνύετο ἡ καρδία μου ἐκ τῶν σφοδρῶν παλμῶν καὶ ὅτι θὰ μὲ ἔπνιγε τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου συσσωρευθὲν αἷμα. Ἔφερα ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πίλου καὶ ἐχαιρέτισα, ὄχι βεβαίως τὴν κόρην ἐκείνην τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζον, ἀλλὰ τὴν διασάφησιν τῶν αἰθημάτων μου καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ἰδανικοῦ, ὅπερ κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν τὸ πνεῦμά μου ἀνεζήτει. Ἠσθάνθην εὐθὺς ἀμέτως ἐμαυτὸν ἀκατάσχετον πρὸς τὴν κόρην ἐκείνην καὶ κρύφιόν τι αἴσθημα μοὶ ἔλεγεν: ἰδοὺ τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων σου· δι' αὐτῆς θὰ εἰσέλθῃς εἰς νέον κόσμον, εἰς νέαν ζωήν.

⁂

Πρώτην φορὰν ἰδὼν τόσον πλησίον μου κόρην καὶ δὴ ὡραιοτάτην δὲν ἠδυνάμην βεβαίως ἢ νὰ ὑποστῶ τὰς συγκινήσεις ἃς ὑπέστην καινὰ γείνω ἐν ἀγνοίᾳ της αἰχμάλωτός της. Τὸ τρελλὸν τῆς Ἀφροδίτης τέκνον εἶχεν ἤδη ἀνοίξει πληγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου βασανίζουσάν με σκληρῶς. Ἐνοχλούμενος διαρκῶς ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν κόρην ἐκείνην δὲν ἠδυνάμην οὔτε νὰ ἐργασθῶ οὔτε καν νὰ κοιμηθῶ. Δευτέραν φορὰν κατώρθωσα νὰ ἴδω τὴν ὡραίαν Ἰάδα—ἦτο ἐκ Σμύρνης—μετὰ τῆς οἰκογενείας της πρὸ τοῦ ξενοδοχείου ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ. Ἐπλησίασα ὅσον ἠδυνάμην καὶ ἐκ τῆς ὁμιλίας κατώρθωσα νὰ ἐννοήσω ὅτι εὑρίσκοντο ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Τήνῳ πανηγύρεως· καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἀνεχώρουν διὰ τὴν πατρίδα των. Τὸ αἷμά μου ἐπάγωσε. Ἔμελλε λοιπὸν νὰ χάσω αὐτὴν διὰ παντός! Δὲν θὰ τὴν ἔβλεπον ποτέ!.. Θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω τοῦτο; Λοιπὸν τόσῳ παλύμβουλος εἶνε ἡ τύχη ἡ ὁποία ἐνῷ πρὸ ὀλίγου μοὶ ἐγέλα τόσον ἡδέως, τώρα ἀποστρέφει ἀποτόμως τὸ πρόσωπόν της; Ὄχι, εἶπον· δὲν εἶνε δυνατὸν τοῦτο. Ἡ τύχη ἀκολουθεῖ τὰς ἐνεργείας μας. Ἐὰν ἐγὼ φρονίμως ἐργασθῶ θὰ κατορθώσω πλειότερον παρ' ὅσον ἤδη ἐπιθυμῶ... Θὰ τὴν ἀποκτήσω ὁλοτελῶς!.. Θὰ τὴν λάβω σύζυγον!.. Καὶ θὰ τὸ κάμω!...

⁂

Μετ' ὀλίγον ἐκαθήμην πρὸ τοῦ γραφείου μου βεβυθισμένος εἰς σκέψεις, αἴφνης τὸ πρόσωπόν μου ἤστραψε καὶ:

— Εὕρηκα! ἀνερώνησα· τὸ σχέδιόν μου εἶνε ὡραῖον· πρὸ αὐτοῦ, καὶ τοῦ πατρός μου ἡ δυστροπία θὰ συντριβῇ καὶ τῶν γονέων ἐκείνης προλαμβάνω τὴν ἀντίστασιν. Λαβὼν δὲ τὸν πίλον μου, ἐξῆλθον κρυφίως ἵνα μὴ παρατηρηθῶ ὑπὸ τοῦ πατρός μου.

Ὁ συμφοιτητής μου Νῖκος ἦτο νέος πνευματώδης, δραστήριος καὶ εἶχεν ἐνταῦθα ἀρκετοὺς φίλους πάσης τάξεως. Ἠγάπα ἐνίοτε νὰ ᾖ τειάνῃ δουλειαὶς εἰς τοὺς φίλους του διὰ νὰ γελᾷ ἀλλὰ πολλάκις τοῖς ἐφαίνετο χρήσιμος, ὅτε ἐζητεῖτο ἡ συνδρομή του, διότι ἦτο ἄνθρωπος καλῆς ψυχῆς. Τῷ ἐξέθηκα ὅλην τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸν παρεκάλεσα ὅπως μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην καθ' ἣν ἐκινδύνευον νὰ χάσω τὸ λογικόν μου. Ἐγνωμοδότησα δὲ ὅτι ὡς μόνον σωτήριον μέσον ἐγὼ ἐθώρουν τὴν ἀπαγωγὴν τῆς κόρης. Κατ' ἀρχὰς ὁ Νῖκος ἐγέλασε πολύ, ἀλλ' αἴφνης συνωφρυώθη:

— Μένε ἥσυχος· ἄφησε τὴν ὑπόθεσιν ἐπάνω μου καὶ ἐγὼ φροντίζω ἅμα φθάσῃ ἡ κατάλληλος στιγμὴ θὰ σὲ εἰδοποιήσω.

Ηὐχαρίστησα τὸν πρόθυμον φίλον μου καὶ ἀπῆλθον· φαίνεται ὅτι ἤμην ἀρκετὰ κωμικὸς ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ, διότι ὁ φίλος μου ὅσο μὲ ἔβλεπε τόσο ἐγέλα καὶ μόλις ἐξῆλθον ἤκουσα τοὺς γέλωτάς του ἀντηχοῦντας μέχρις αὐτῆς τῆς ἐξωθύρας.

⁂

Τὴν ἑπομένην τὸ ἑσπέρας ἔλαβον τὸ ἑξῆς ἐπιστόλιον.

Φίλτατέ μοι Τάσο,

Τὰ πάντα ἕτοιμα. Αὔριον ἀναχωρεῖ τὸ διὰ Σμύρνην ἀτμόπλοιον φέρον τὴν οἰκογένειαν ἄνευ τῆς κόρης, ἥτις θὰ εἶνε εἰς χεῖράς μας. Ἡ ἐπιτυχία ἐξησφαλισμένη. Αὔριον εἰς τὰς 11 π. μ. σὲ περιμένω εἰς τὸν Πειραιᾶ, πρὸ τῆς Β. ἀποβάθρας.

Ἔρρωσο

Νῖκος.

Ἔσχισα τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἤρχισα τὰς προετοιμασίας μου· ἤμην πολὺ προορατικὸς ἄνθρωπος καὶ διὰ τοῦτο ἐφρόντισα νὰ ἦμαι καθ' ὅλα ἕτοιμος ὥστε ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου-ὅπερ ἦτο καὶ βεβαιότατον—να μὴ στερηθῶ οὐδενὸς μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ μὲ ἐπανεύρισκον οἱ γονεῖς μου. Τὴν ἑπομένην κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν κρατῶν ὑπὸ μάλης δέμα περιέχον τα φορέματα μου, τὰ δὲ θυλάκια πλήρη ἔχων χρημάτων ἔτρεχον μετὰ τοῦ Νίκου πρὸς τὴν Φρεατὺν ὅπου εἶχε σταματήσει ἅμαξα.

— Ἐπετύχομεν! δὲν σοὶ εἶπον ἐγὼ νὰ μὴ σὲ μελῇ; Ἰδοὺ μᾶς περιμένουν ἐκεῖ. Εἰς τὸν ἁμαξηλάτην ἔχω δώσε. ἐγὼ ὁδηγίας ποῦ θὰ σᾶς ὑπαγῇ. Μωρὲ σοῦ τὰ ἔχω καταφέρει μιὰ χαρά, Τάσο μου!

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἐπανελάμβανον ἐγὼ ὑποσχόμενος αὐτῷ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην.

Ἐφθάσαμεν καὶ ἀμέσως ἐρριφθην ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἥτις ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ἐστράφην πρὸς τὴν ὡραίαν Ἰάδα, ἡ ὁποία πλέον ἦτο εἰς χεῖράς μου, αἰχμάλωτος, ἐτῆμά μου! Εἶχεν ἡ δυστυχὴς δεδεμένας τὰς χεῖρας καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ὑπῆρχε καλύπτρα, διαρκῶς δὲ ἐξέφερεν ἀκαταλήπτους φράσεις ἀγωνίας καὶ ὀργῆς.

Περιεπτύχθην παραφόρως τὴν ὡς ἄμορφον ὄγκον ἐρριμένην κόρην ἐπιθέτων ἐπὶ τῆς καλύπτρας της θερμὰ φιλήματα. Τὴν παρηγόρουν ὑποσχόμενος αἰωνίαν ἀγάπην, μέγαρα, πλούτη καὶ ὅσα ἄλλα ὑπέθετον ὅτι ἠδύναντο νὰ τὴν ἀνασύρουν ἐκ τῆς ἀπελπισίας καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνουν. Ἐκείνη τότε ἤρξατο ἐκφέρουσα ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας της φρικώδεις ἀρὰς καὶ βλασφημίας αἵτινες μὲ ἐξέπληξαν. Προσεπάθησα νὰ λύσω τὰς διὰ χειροκτίων περιβεβλημένας χεῖράς της, ὅτε δὲ τὸ κατόρθωσα εἶχε σταματήσει ἡ ἅμαξα, καὶ ὁ ἁμαξηλάτης βιαίως ἐξήγαγεν Ἐκείνην, ἣν ἐτοποθέτησε πρὸ μικρᾶς τινος καλύβης ἥτις, μᾶς εἶπε, εἶχεν ἐνοικιασθῆ δι' ἡμᾶς· λαβὼν δὲ παρ' ἐμοῦ ἓν εἰκοσάφραγκον ἐγένετο ἄφαντος μετὰ τῆς ἁμάξης του Ἐγὼ ἀμέσως ἐρρίφθην εἰς τὸν τράχηλον τῆς ἀγαπητῆς μου καταφιλῶν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν εἰσαγάγω ἐντὸς τῆς καλύβης, ἐνῷ ἐκείνη κατεγίνετο νὰ ἀποσύρῃ τὴν καλύπτραν της· ὅταν δὲ τὸ κατώρθωσε, τὰ φλέγοντα χείλη μου εὑρέθησαν κολλημένα ἐπὶ προσώπου... μαύρου ὡς ὁ Ἅδης!!! Ἐξεμάνην καὶ παρ' ὀλίγον ἡ ὀργή μου νὰ ἐκσπάσῃ κατὰ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης γραίας αἰθιοπίδος, ἐνδεδυμένης καινουργῆ φορέματα κόρης, ἂν δὲν ἀντελαμβανόμην ἐκ τῆς στάσεώς της ὅτι καὶ αὐτὴ ἐγένετο θῦμα πλάνης: ἔχουσα κατὰ πρόσωπόν μου τεντωμένους καὶ τοὺς δέκα δακτύλους της ἐφαίνετο οἱονεὶ ἀπονέμουσά μοι τὸν ἐπὶ βλακείᾳ Μεγαλόσταυρον(!) συνοδεύουσα τοῦτον διὰ καταλλήλου προσφωνήσεως μεστῆς βλασφημιῶν.

Ἄκων, ἐγέλασα· ἀλλ' ἀμέσως ἠσθάνθην τὴν φιλοτιμίαν μου τρωθεῖσαν εἰς τὰ καίρια καὶ διελογίσθην πρὸς στιγμὴν αὐτοκτονίαν. Ἐστράφην πρὸς τὴν θάλασσαν μὲ ἀπόφασιν ἀλλ' αἴφνης ἔστην: πλησίον μου διήρχετο Αὐστριακόν τι ἀτμόπλοιον ἐφ' οὗ παρατηρήσας προσεκτικῶς διέκρινα Ἐκείνην. Ἠλεκτρίσθην ὑπὸ τῆς θέας της καὶ ἀνέκτησα ὅλον μου τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐνεργητικότητα. Ἀφεὶς ἐκεῖ τὴν γραίαν αἰθιοπίδα πολλὰ μερμηρίζουσαν κατὰ φρένα καὶ θυμόν, ἤρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς. Μετὰ δύο ὥρας ἀνεχώρει ἔκτακτον Ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον διὰ Σμύρνην. Ἐπέβην αὐτοῦ, τὴν δ' ἑπομένην περὶ μεσημβρίαν εἰσηρχόμεθα εἰς τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Αὐστριακοῦ, ὅπερ ἐβράδυνεν ἕνεκα τῆς προσεγγίσεως αὐτοῦ εἰς Χίον. Ἀφοῦ ἀποκατέστην εἰς καλόν τι ξενοδοχεῖον, ἔσπευσα εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἠκολούθησα Ἐκείνην μεταβαίνουσαν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Χατζῆ Στάμου οἰκίαν της.

⁂

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐξηπλώθην ἵνα ἀναπαυθῶ· ἀνελογιζόμην εἰς ποίαν ἀνησυχίαν θὰ ἐνέβαλλον τοὺς γονεῖς μου διὰ τῆς αἰφνιδίας μου ἐξαφανίσεως. Μυρίαι δὲ σκέψεις ἀνεκυκῶντο ἐν τῷ πνεύματί μου. Ἄλλοτε κατέκρινον ἐμαυτὸν διὰ τὴν παράτολμον ἀπόφασίν μου φοβούμενος τὰς συνεπείας τῆς ἀποτυχίας καὶ ἄλλοτε ἐδικαιολογούμην, σκεπτόμενος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἦνε καὶ ὀλίγον παράτολμος πρὸ πάντων ὅταν πρόκειται περὶ εὐγενοῦς τινος ἰδέας· ἔκρινον τὸν ἔρωτά μου ὡς τὸν εὐγενέστερον καὶ ἀθωότερον τῶν ἐρώτων. Ἔπειτα, δι' ὅ,τι ἔπαθα ἐν Πειραιεῖ, δὲν ἔπταιεν ἐκείνη, ἀλλ' ἐγὼ, ἐμπιστευθεὶς εἰς ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἐγνώριζον ὡς τρελλόν. Τὸ πάθημά μου ὅμως ἐκεῖνο μοὶ ἐγένετο μάθημα, ὥστε τώρα θὰ εἰργαζόμην φρονίμως. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐνεργήσω μὲ ὑπομονὴν καὶ ἄκραν περίσκεψιν.

Ἅμα ἠγέρθην, μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν διαφόρων ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν μεθ' ὧν συνειργάζετο ὁ πατήρ μου, ἔπειτα ἔσυρα τὸ βῆμα πρὸς τὴν ὁδὸν Χατζῆ Στάμου. Εἶδον ἐκείνην καθημένην πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας της καὶ περιστοιχιζομένην ὑπὸ πολλῶν γειτονισσῶν πρὸς ἃς ἀφηγεῖτο τὰς ἐκ τοῦ ταξειδίου ἐντυπώσεις της. Μὲ προσέβλεψε περιέργως κ' ἐφάνη ἀναγνωρίσασά με. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διεσταυ-

ρούμην μετά τινος νέου ὅστις, ὡς ἐγώ, τὴν ἤκουσε λέγουσαν εἰς τὰς φίλας της ὅτι μὲ εἶδεν εἰς Ἀθήνας.

[ἕπεται τὸ τέλος]

Ἴων

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ!...

Ἐμέτρησα τ' ὀστέρια τ' οὐρανοῦ
Καὶ εἶδα ὅτι λείπει ἕνα ζευγάρι
Καὶ δός του, ἐβασάνιζα τὸν νοῦ
Νὰ 'δρῶ ποιὸς λωποδύτης τό 'χει πάρει.

Ἐγύρισα δεξιά, ἀριστερά
Μ' ἀδύνατον τ' ἀστέρια νὰ βρεθοῦνε,
Ὡς ὅτου ἐπὶ τέλους μιὰ φορὰ
Σ' τὴ γῆ τὰ εἶδα, λάμψι νὰ σκορποῦνε.

Τὸ φῶς τους τότ' ἐγὼ ἀκολουθῶ
Ζητῶντας τὸ ζευγάρι τἀστεράκια
Μὰ μ' ἔβγαλε ἡ μοῖρα νὰ βρεθῶ
Μπροστὰ 'ς τὰ καστανά της τὰ ματάκια!

— Τὴν κλέφτρα, εἶπ' ἀμέσως μὲ τὸν νοῦ,
Τὴν πιάσαμε, τὴν πιάσαμε 'ς τὰ χέρια·
Σὰν ἔφυγε ἀπ' τὴ χώρα τοὐρανοῦ
Ποῦ ἔμενε,... τοῦ ἔκλεψε τ' ἀστέρια!...

Τὸ πρᾶγμα πειὰ καθένας συζητεῖ
Καὶ ὁός του ἀπὸ ἕνα, σ' ἄλλο στόμα
Ἐπῆγε 'ς τοῦ Θεοῦ μας τὸ αὐτί,
Ἐπάνω 'ς τὸ οὐράνιο του τὸ δῶμα.

Κ' ἐθύμωσεν ὁ Πλάστης φοβερά
Καὶ ἔρριξε βαρειά, βαρειὰ κατάρα:
»Τὰ μάτια της νὰ λάμπουν ζωηρὰ
»Καὶ να 'χουν τόση φλόγα καὶ λαχτάρα
»Τόση φωτιὰ καὶ πόνο καὶ καϋμό,
»Ποῦ ὅποιος μιὰ φορὰ θὰ τὰ κυττάζῃ,
»Νὰ νοιώθῃ τῆς ἀγάπης τὸν παλμό,
»Νὰ πάσχῃ, νὰ πονῇ, ν' ἀναστενάζῃ!
»Μὰ ἂν ποτε κανένας θὰ βρεθῇ
»Τὰ δυώ της τὰ ματάκια νὰ φιλήσῃ,
»Ἡ λάμψι τους ἀμέσως νὰ χαθῇ,
»Μὲ μιὰ ἡ ὠμορφάδα τους νὰ σβύσῃ!..

Καὶ τώρα κάνει θύματα ἡ τρελλὴ
Αὐτοὺς ποῦ τὴν κατάρα δὲν εἰξεύρουν
Καὶ ἄδικα ἐλπίζουν μὲ φιλὶ
Σ' τὸν πόνο τους ἀνάπαυσι νὰ εὕρουν!...

Μὰ ἐγώ, ἀφροπλασμένη καστανή,
Ἐγώ, ποῦ τὴν κατάρα σου γνωρίζω
Σ' τὸ στῆθός μου ποῦ πάσχει καὶ πονεῖ
Πῶς θέλεις θεραπείαν νὰ ἐλπίζω;

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΝΗΣΚΟΝ ΠΤΗΝΟΝ ΜΟΥ

Ἡλικίαν δὲν ἀριθμεῖ.

Μικρόν, πολὺ μικρόν, ἀρτιγέννητον ἔτι ἡρπάγη ὑπὸ βεβήλων χειρῶν ἐκ τῆς μητρικῆς ἀρωματώδους φωλεᾶς του, καὶ ἐκλείσθη τὸ ταλαίπωρον ἐντὸς κλωβοῦ, ὅπου τὰ πάντα μὲν δαψιλῶς τῷ παρείχοντο, ἀλλ' ἐξ ὧν οὐδὲν ὠφελεῖτο τὸ ψυχορραγοῦν πτηνόν μου

Καὶ τῷ ὄντι, κατὰ τί ἠδύναντο νὰ ὠφελήσωσι τὸ ψυχορραγοῦν πτηνόν μου τροφὴ ἄφθονος, ὕδωρ κρυσταλλωδῶς διαυγές, πρὸς τούτοις δὲ καὶ διάφοροι καρποὶ προσφιλεῖς αὐτῷ, ἀφοῦ ἀπεσπάσθη, τοσοῦτον ἀπηνῶς, τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, ἀφοῦ τὰ θερμά, τὰ ζωογόνα φιλήματα τῆς μητρός του δὲν ἔψαυον πλέον τὴν ἀτρίχωτον ἔτι μικρὰν κεφαλήν του; Μὴ δὲν ἐλέχθη ὅτι οὐδὲν δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ φίλημα τῆς μητρός;

Μήτηρ! οἵα λέξις περιεκτική, γλυκεῖα!... Μήτηρ! ἐν οὐδενὶ ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐπανεύρῃ καὶ θνήσκει ἤδη εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ βίου του, θνήσκει ἐκ μαρασμοῦ, τὸ ταλαίπωρον πτηνόν μου!

Παραφυάς.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ὁ ἥλιος σὰν κρατάῃ τὰ λουλούδια
Σ' τὴν ἀγκαλιά του τὴ γλυκειά,
Γελᾶνε, τραγουδοῦν γλυκὰ τραγούδια,
Γελᾶνε τὰ λουλούδια,

Μὰ σὰν τἀψίνῃ 'κεῖνα κάθε βράδυ
Σ' τὴν νύχτα, μαύρη μητρυιὰ
Δακρύζουν, κλαῖνε, μέσα 'ς τὸ σκοτάδι
Δακρύζουν τὰ λουλούδια

Τὰ δάκρυά τους, ὅπως κ' ἡ χαρά τους
Λαμποκοπᾶνε τὴν αὐγή
Σ' τὰ φύλλα τους, κ' εἶν' ἡ δροσιά τους,
Ποῦ χύνουν τὰ λουλούδια

Ἅγις Θέρος

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἀναστασία, νέα ράπτρια

Γεώργιος νέος τῆς ἐποχῆς....

Δωμάτιον τῆς Ἀναστασίας μετρίως εὐπρεπισμένον. Τράπεζα εἰς τὸ μέσον· ἐπ' αὐτῆς διάφορα εἴδη ραπτρίας, φιαλίδιον μελάνης, μικρὸν κάτοπτρον καὶ διάφορα χαρταί. Δεξιά, παράθυρον, πρὸ τοῦ ὁποίου μικρὰ τρίπους τράπεζα καὶ κάθισμα.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἀναστασία, μόνη

(Ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ τακτοποιοῦσα τὰ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης.)

Οὔρ! μ' αὐτὸ εἶν' ἀνυπόφορον, νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ παρω 'λίγο ἀέρα. Μόλις 'βγῶ ὀλίγον 'ς τὸ παραθυρο, τοῦ κόσμου οἱ χάχνδες περνοῦν καὶ λέγουν χίλιαις ἀνοησίαις. Ἔχω καὶ ἐκεῖνον τὸν ἄλλον ποῦ ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ στηλώνεται ἐκεῖ καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ κινηθῶ.... Μὰ ποῦ εἶναι; (ἐρευνῶσα ἐν μικρῷ κανίστρῳ τοῦ κεντήματος, ἐπὶ τῆς τραπέζης εὑρισκομένῳ) Καὶ ὅμως θυμοῦμαι ὅτι ἐδῶ τὸ ἄφησα χθὲς ὅταν ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ. Ἀ! νάτο!. (λαμβάνει κέντημα.) Τί ὡραῖο ποῦ θὰ γείνῃ! Ἐδῶ θὰ βάλω ἕνα μικρὸ πανσὲ καὶ γύρω-γύρω φύλλα ἀπό..... ἀπὸ τί νὰ βάλω;.... Μὰ δὲν πηγαίνει καλὰ ὁ πανσές. Ὄχι, θὰ βάλω ἄνθος λεμονιᾶς μὲ δηὸ φυλλάκια..... ἄ! ναί. Θὰ γείνῃ ἀριστούργημα· (ἐρευνῶσα, τὴς κλωσταὶς ποῦ τὴς ἔβαλα;... ἄ! νάταις!.... (γελῶσα) χά! χά! χά! Ἰδοὺ εἰς τί μοῦ ἐχρησίμευσεν ἡ πλήρης αἰσθημάτων ἐπιστολὴ τοῦ Γεωργίου (λαμβάνει ἐπιστολὴν πέριξ τῆς ὁποίας εἶναι τετυλιγμέναι κλωσταὶ τοῦ κεντήματος). Πόσον φαίνεται ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. Εἶναι τόσον δειλός, ὥστε, ἐνῷ ἐπὶ μῆνα περιφέρεται κάτωθεν τῶν παραθύρων μου, δὲν τολμᾷ νὰ μοῦ εἴπῃ τι, ἐκτὸς ἑνὸς ἁπλοῦ «καλημέρα σας, δεσποινίς.» Τὸν δυστυχῆ τὸν λυποῦμαι· ἡ δειλία του μοὶ ἀποδεικνύει τὸ ἀγνὸν τῶν αἰσθημάτων του. (λαμβάνουσα τὸ κάνιστρον μὲ τὰ ἐν αὐτῷ, τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ παραθύρου μικρᾶς τραπέζης καὶ καθημένη πλαγίως τοῦ παραθύρου πρὸς τὸ βάθος, κεντᾷ παρατηροῦσα, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἔξω.) Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι εἰς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, ἀντιστρέφονται οἱ κοινωνικοὶ ὅροι. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα Ἐὰν δὲν τὸν ἐνεθάρρυνον διὰ τοῦ μειδιάματός μου, ἦτο ἱκανὸς ἐπὶ ἔτη νὰ κυτᾷ χωρὶς νὰ τολμήσῃ ὄχι μόνον νὰ γράψῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν τὴν καλησπέραν νὰ εἴπῃ. (παρατηροῦσα ἔξω) Ἀ! ἰδού τον, ἐστηλώθη κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸ ἀπέναντι φανάρι καὶ παρατηρεῖ σὰν χαζός. Ἂς προσποιηθῶ ὅτι δὲν τὸν εἶδον. (Τραγῳδεῖ κεντῶσα)

Ἄχ! πῶς 'μπορεῖς κ.' ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου
Μάθε κ' ἐμὲ δι' ἄλλην νὰ πονῶ
Μ' ἄλλης φιλιά, νὰ σβύνω τὰ 'δικά σου
Μ' ἄλλη νὰ ζῶ καὶ σὲ νὰ λησμονῶ...

Ὤχ! τί ἐνοχλητικὰ ποῦ εἶναι αὐτὰ τὰ κουνούπια (διώκει ἐν ἐκ τοῦ προσώπου της, διὰ τοιούτου τρόπου ὡς νὰ ἐκάλει τινά) Ὁμοιάζουν τοὺς ἐραστάς, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς των, μέχρι τέλους τῆς συνδιαλέξεώς των, ἐνοχλοῦν τὰς δυστυχεῖς γυναῖκας, μὲ τόσας τετορνευμένας καὶ πομπώδεις φράσεις καὶ τόσας ὑποσχέσεις, ἀντικαθιστῶντες τὸ σβίγγγ τῶν κουνουπιῶν διὰ τῶν «σᾶς ἀγοπῶ, π σχω, θεά, ἄγγελε, εὐτυχία, μέλλον» κτλ. πράγματα δηλ. τὰ ὁποῖα ἀναμασσοῦν χιλιάκις πρὸς χιλίας ἄλλας· (πρὸς τὸν κώνωπα) ναί, μὰ κύριε Κώνωψ, νομίζω ὅτι κατήντησες ἐνοχλητικώτερος ἐραστοῦ (τὸν διώκει ὡς ἄνω) ἀπαιτοῦντος παρὰ τῆς ἐρωμένης του ἀπάντησιν εἰς τὰ λεγόμενα του. Δυστυχῶς ὅμως, ἐνῷ διὰ τοὺς κώνωπας εὑρέθη ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον τοὺς παύει τὸ σβίγγγ ἀλλὰ καὶ τοὺς ψοφᾷ, ἀπορῶ πῶς καὶ διὰ τοὺς ἐραστάς, δὲν εὑρέθη τοιοῦτον, καίτοι οὗτοι εἶναι ἐνοχλητικώτεροι. (τῷ κώνωπι) Ἀ! μὰ κατέστης ἀνυπόφορος. (τὸν διώκει ὡς ἄνω μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως καὶ ἐγείρεται) Πηγαίνω νὰ φέρω τὸ ἰατρικόν σου, διὰ νὰ σὲ μάθω ἄλλοτε νὰ μὴ μ' ἐνοχλῇς (φεύγει ἀριστερά.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

Γεώργιος, μόνος

(Εἰσερχόμενος ἐκ τῆς θύρας τοῦ βάθους. Εἶναι ἐνδεδυμένος μὲ στενώτατα ἐνδύματα, ἅτινα καὶ τὰς κινήσεις αὐτοῦ ἐμποδίζουν, εἰσέρχεται δειλῶς· κρατεῖ μαστίγιον).

Κανείς!.. καὶ ὅμως ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸ παράθυρον, ἐκεντοῦσε... μὲ εἶδε καὶ μὲ ἐκάλεσε. Τὴν εἶδον τρὶς νὰ μοὶ κάμῃ οὕτω (κάμνει σημεῖον προσκλήσεως) Μάλιστα. Τὴν εἶδον πολὺ καλὰ καί, ὡς νομίζω, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀμφέβαλλον ἂν εἰς ἐμὲ ἀπετείνετο καὶ δὲν ὑπήκουσα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν φοράν, τὴν εἶδον ὅτι τὸ ἐπανέλαβε καὶ ἐκ τρίτου μετὰ πείσματος· ἴσως ἐθύμωσε. Ἔτρεξα λοιπὸν καὶ ἐγὼ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς μου καὶ καθόσον μοὶ ἐπέτρεπον τοῦτο τὰ ἐνδύματα, καὶ... ἰδού με. Ἄχ! ποσάκις, στενάζων κάτωθι τῶν παραθύρων της, δὲν ηὐχόμην παρομοίαν εὐτυχίαν... νὰ τὴν πλησιάσω... νὰ τῆς ὁμιλήσω... νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ... ὤ, τοῦτο... ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ θάρρος μου ἐκλεί-

πει... τρέμω... ἄ! κύριε Γεώργιε Παχουλέ... τί εἶν' αὐτά;.. ἥσυχα, τί δειλία εἶν' αὐτή! καλὲ τρέμω στὰ σωστά μου. Νομίζω ὅτι εὑρίσκομαι ἐπὶ ἀτμοπλοίου ἐν τρικυμίᾳ. Ἄχ! διατί, ἐνῷ ὁ ἔρως εἶνε τόσον γλυκύς, νὰ ἦναι τόσον... τόσον... ἀλοχότικος... Ἄ! ἀκούω βήματα... τρέμω... ἔρχεται... ἰδού την.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἀναστασία καὶ ὁ Ἄνω

Α. (Ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ θέᾳ του) Πῶς;.. τί σημαίνει τοῦτο, κύριε;

Γ. (Συγκεχυμένως) Τοῦτο σημαίνει, κυρία... σημαίνει τοῦτο ὅτι... παρακαλῶ, τί μὲ ἐρωτήσατε;..

Α. Πῶς ἐτολμήσατε, κύριε, νὰ διέλθητε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης;

Γ. Καὶ μήπως ἡ οἰκία αὕτη εἶναι θηριοτροφεῖον, δεσποινίς, ὥστε νὰ φοβηθῇ κανείς... Μόνον ἕνα σκύλον εἶδα, ἀλλ' εἶμαι γενναῖος καὶ ἐπειδὴ ἦτο δεμένος, εἰσῆλθον ἀφόβως.

Α. Ἀφήσατε, κύριε, τὰς γελοίας αὐτὰς ὑπεκφυγάς. Πῶς ἐλάβετε τὴν τόλμην νὰ ἔλθητε ἐπάνω;

Γ. Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μὲ ἐκαλέσατε.

Α. Ἐγώ;... τί λέγετε, κύριε;

Γ. Τὴν ἀλήθειαν, κυρία μου!

Α. Ἔ;

Γ. Λέγω ὅτι... κυρία... (βλέπων τὴν ἐπιστολὴν ἣν κρατεῖ ἡ Ἀναστασία περιτετυλιγμένην μὲ κλωστήν) Ὦ! ὡς βλέπω, ἡ ἐπιστολή μου κατέλαβε θέσιν καλλίστην ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ σας...

Α. (Κρύπτουσα αὐτήν) Πῶς;... βλέπετε ὅτι οὐδεμίαν σημασίαν ἔδωκα εἰς αὐτήν.

Γ. Ἀπ' ἐναντίας βλέπω ὅτι διὰ νὰ τὴν ἔχετε τακτικῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, τὴν χρησιμοποιεῖτε κάλλιστα... ἐλπίζω ὅτι τὴν ἀνεγνώσατε;

Α. Δὲν ἀναγινώσκω, κύριε, ἐπιστολὰς αἵτινες ρίπτονται διὰ τοῦ παραθύρου.

Γ. Ἀλλ' ὅταν αἱ θύραι εἶναι κλεισταί, αἱ τοιούτου εἴδους ἐκμυστηρεύσεις, διέρχονται συνήθως διὰ τῶν παραθύρων.

Α. Νομίζω κύριε, ὅτι ἀρκετὰ σᾶς... Σᾶς παρακαλῶ διὰ νὰ μὴ γείνουν σκάνδαλα... (τῷ κάμνει σημεῖον νὰ ἐξέλθῃ).

Γ. Ἀλλὰ τότε, κυρία μου, διατί μὲ ἐκαλέσατε;

Α. Ἀλλ' εἶσθε τρελλός, κύριε. Πότε σᾶς ἐκάλεσα;

Γ. Πρὸ πέντε λεπτῶν... ὅτε ἱστάμην πρὸ τοῦ παραθύρου σας.

Α. Ἀπατᾶσθε.

Γ. Ποσῶς. Τρὶς μοὶ ἐκάμετε οὕτω. (κάμνει σημεῖον προσκλήσεως)

Α. (γελᾷ) Χάχάχά!..

Γ. Γελᾶτε; Πῶς; λοιπὸν! μὲ ἐκλαμβάνετε ὡς...

Α. (ὁμοίως). Χάχάχά... τὸ κουνοῦπι...

Γ. (ἔκπληκτος) ὡς... κουνοῦπι!

Α. (ἰδίᾳ) Καλλίστη περίστασις νὰ δοκιμάσω ποῖον εἶναι τὸ ἀντιφάρμακον τῶν ἐνοχλητικῶν τούτων κωνώπων.

Γ. Τί ἐννοεῖτε, κυρία; μὲ ἐκλαμβάνετε ὡς κουνοῦπι...

Α. Ὄχι ἀκόμη ἀκριβῶς.

Γ. Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Α. Θὰ μὲ ἐννοήσητε.

Γ. Ἀναμένω. (ἀποθέτει τὸν πίλον του καὶ τὸ μαστίγιον ἐπὶ τῆς μεσαίας τραπέζης καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἵσταται ἀναμένων.)

Α. Μοὶ ἐγράψετε μίαν ἐπιστολήν;..

Γ. Τὴν ὁποίαν κρατεῖτε, κυρία.

Α. Τὴν κρατῶ, ἀλλ' ἂν καὶ ἐπανειλημμένως τὴν ἀνέγνωσα, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί θέλετε.

Γ. Πῶς! δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε, ὅτι πρὸ μηνῶν, ἰδών σας, ἐτρώθην ἐκ τῶν θελγήτρων σας, ὅτι τὸ βλέμμα σας εἰσέδυ ἐν τῇ καρδίᾳ μου...

Α. (ἰδίᾳ) Ἤρχισε τὸ σβίγγγ...

Γ. Ὅτι ἐνῷ τὸ ἀνὰ χεῖράς σας πανίον ἐκεντᾶτο ὑπὸ τῆς βελόνης σας, τὰ βλέμματά σας ἐκέντων τὴν δυστυχῆ καρδίαν μου... ὅτι..

Α. (διακόπτουσα) Ἂς εἶναι, κύριε, τὸ εἰξεύρω.. εἰξεύρω τί θὰ εἰπῆτε.

Γ Ὄχι, πρέπει νὰ σᾶς εἴπω δεσποινίς, τί πρὸ μηνῶν ἔπασχον καὶ ἐξακολουθῶ πάσχων, ὅτι..

Α. Μὰ πρὸς θεοῦ, αὐτὸ θὰ ἦναι καταδίκη.

Γ. Πῶς; καταδίκη; Καταδίκη εἶναι νὰ βλέπετε τὸν ἄνθρωπον ὅστις θνήσκει δι' ὑμᾶς νά...

Α. Ὄχι, κύριε... ἀλλὰ... οἱ ἄνδρες λέγουν πάντοτε τὰ αὐτά, εἰς ὁποιανδήποτε εὕρουν καὶ ὅπου δήποτε, ἐπειδὴ δὲ τὰ ἤκουσα ἀπὸ ἄλλους χιλιάκις καὶ τὰ εἰξεύρω, δι' αὐτό...

Γ. Ἀλλ' ἐγώ, κυρία μου, δὲν εἶμαι ἄνδρας.. (ἐπανορθῶν) δηλ. θέλω νὰ εἴπω διαφέρω πάντων· οὐδέποτε εἶπόν τι, οὐδέποτε ἠγάπησα, οὐδέποτε ὡρκίσθην... σᾶς ὀμνύω ὅτι οὐδεμία γυνὴ μέχρι σήμερον ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, μίαν ἔρωτος λέξιν· δὲν εἶμαι ὡς οἱ λοιποί, οἵτινες, ἕρποντες πρὸ τῶν γυναικῶν, καταντοῦν μέχρι γελοιότητος, οἵτινες ἐξευτελίζονται εἰς βαθμόν...

Α Ὥστε μέχρι σήμερον οὐδεμίαν ἠγαπήσατε;

Γ. Οὐδεμίαν.

Α. Τότε λοιπὸν πῶς λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε;

Γ. Ναί, δεσποινίς, σᾶς ἀγαπῶ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδίας μου, δύναμαι νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ζωήν μου πρὸς χάριν σας, διὰ νὰ σᾶς ἴδω εὐτυχῆ... ἀλλὰ πάντοτε ἄξιο πρεπῶς. Οὐδέποτε ὁ ἔρως μου θὰ μὲ καταστήσῃ γελοῖον.

Α. (ἰδίᾳ) Θὰ τὸ ἴδωμεν.

Γ. Δι' ὑμᾶς ὅμως... ὤ! σᾶς ἀγαπῶ ὅσον οὐδεὶς ποτὲ ἠγάπησε...

Α. (διακόπτουσα) Δὲν μοῦ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ φόρεμα, δὲν εὑρίσκετε ὅτι εἶναι θαυμάσιον; (ἰδίᾳ) νομίζω ὅτι ἐὰν ἐξακολουθῶ νὰ τῷ ὁμιλῶ οὕτω θὰ βαρυνθῇ καὶ θὰ φύγῃ.

Γ. (ἀπορῶν) Ἔ! τί;... (διορθῶν) Ἀριστούργημα, εἶσθε καλλονή...

Α. Καὶ τὸ κτένισμα αὐτό;..

Γ. Ἐξαίσιον. (ἰδίᾳ) Τί διάβολος τῆς ἦλθε;

Α. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ περιλαίμιον;

Γ. (μὲ θέρμην) Ὦ! μήπως ἔχετε ἀνάγκην τῶν τοιούτων διὰ νὰ φαίνεσθε ὡραία, ἀφοῦ ὄντως εἶσθε τοιαύτη; Ὁποίαν ἐπήρειαν θὰ ἔχῃ ἁπλοῦν περιλαίμιον, πέριξ τοῦ κυκνείου τούτου λαιμοῦ; Τίς θὰ παρατηρήσῃ αὐτό, ἀφοῦ πρὸ τούτου ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν σας, τὸ γλυκὺ τοῦ μειδιάματός σας...

Α. Ἥσυχα... ἥσυχα... μὴν ἀνάπτετε· (ἰδίᾳ) ἤρχισε πάλιν τὸ σβίγγγ. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δὲν θὰ κατορθώσω τίποτε· ἀτυχὲς ἰατρικόν, ἄλλο εἰς ἐνέργειαν.

Γ. Σιωπᾶτε;... νομίζετε ὅτι;..

Α. Ὄχι, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ δίδω πίστιν, ἔχομεν τόσα παραδείγματα... ἐὰν π. χ. ἐγὼ σᾶς ἠγάπων, τίς θὰ μὲ ἐβεβαίου ὅτι σεῖς θὰ ἐμένετε πιστός... ὅτι δὲν εἶναι ἄλλη πλέον εὐτυχής, κυριαρχοῦσα τῆς καρδίας σας...

Γ. Ὦ! Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, σᾶς εὐχαριστῶ... οἱ λόγοι σας πλαγίως μοὶ γνωστοποιοῦν, ὅ,τι ἡ δειλία σᾶς ἐμποδίζει νὰ μοὶ εἴπητε... ὅτι... μὲ ἀγαπᾶτε... φοβεῖσθε μήπως δὲν σᾶς ἀγαπῶ εἰλικρινῶς, μήπως ἀγαπῶ ἄλλην.. τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ἐνδιαφέρεσθε δι' ἐμέ... ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε... ὅτι ζηλεύετε... ὤ βεβαιωθῆτε, ὅτι ἀγνότερος, διακαέστερος, εἰλικρινέστερος ἔρως τοῦ ἰδικοῦ μου, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐπὶ γῆς...

Α. (ἰδίᾳ) Ἤρχισε πάλιν τὸ σβίγγγ, μήτε αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν δὲν ἐπέτυχε... Ἄλλο εἰς ἐνέργειαν... (τῷ Γεωργίῳ) Καὶ τίς σᾶς διεβεβαίωσε, κύριε, περὶ τῶν αἰσθημάτων μου; (λαμβάνει τὸ κέντημα καὶ καθημένη κεῖτᾳ ἐν ἀδιαφορίᾳ)

Γ. Πῶς;... ποῖος ἄλλος κ... ἀλλ' ἀδιαφορεῖτε... εἶσθε σκληρά... θέλετε νὰ μὲ βασανίζετε.. ἄ! δὲν ὁμιλεῖτε.. σᾶς ἐνοχλῶ... τότε.. ἀναχωρῶ... (κινεῖται νὰ ἐξέλθῃ)

Α. (ἰδίᾳ) Νομίζω ὅτι εὗρον τὸ φάρμακον τῶν κωνώπων τούτων τοῦ ἔρωτος... θὰ εἶναι ἡ ἀδιαφορία... τὰ ἄλλα ὅλα ἀποτυγχάνουν... ἂν φύγῃ ἐπέτυχα.

Γ. (εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς) Χαίρετε... (σιγὴ) δὲν ὁμιλεῖτε;.. (ἐπιστρέφων πρὸς τὴν Ἀναστασίαν) χαίρετε... (ἀπομακρύνεται ὀλίγον, τὴν παρατηρεῖ καὶ ἐπιστρέφει) Σᾶς εἶπον χαίρετε... (σιγὴ) δὲν ἀπαντᾶτε;...

Α. (χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν) Ἄ! ἐδῶ εἶσθε ἀκόμη;.. χαίρετε.

Γ. (πλησιάζων αὐτήν) Λοιπὸν μετὰ τόσας βασάνους, οὕτω μὲ ἀμείβετε;... Οὐδὲ βλέμματο-μὲ ἀξιοῖτε;... Μόνην λοιπὸν ἤλπισα νὰ συγκινήσω τὴν λιθίνην καρδίαν σας; Θὰ μένῃ ἀκάμπτος... καὶ ἐνῷ ἐγὼ πάσχω, σεῖς θὰ γελᾶτε;

Α. (ἰδίᾳ) Καὶ αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν ἀπέτυχε καὶ μάλιστα οἰκτρῶς, διότι ἡ κλάψις.. οὔφ! καὶ πῶς τοὺς συγχαίνομαι τοὺς ἄνδρας ὅταν κλαίνε! Ἄλλο εἰς ἐνέργειαν.

Γ. Καὶ ὅμως λέγουν τὰς γυναῖκας εὐαισθήτους.. μὲ βλέπετε σχεδὸν θνήσκοντα ἐξ ἔρωτος καὶ εἰς τὸ μαρτύριόν μου τοῦτο, μοὶ προστάσσετε τὸν γέλωτά σας..

Α. Ἀλλά, κύριε, πῶς δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως, ἐνῷ...

Γ. Πῶς δύνασθε;... καὶ ἐχάθη μία γωνία ἐν τῇ καρδίᾳ σας ὅπως μοὶ τὴν παραχωρήσητε;...

Α. Μήπως ἡ καρδία εἶναι πολύγωνον κατοικητήριον;

Γ. Ὄχι, ἀλλὰ τοὐλάχιστον... ἑξάγωνον.

Α. Τότε, κύριε, σᾶς πληροφορῶ ὅτι αἱ γωνίαι πᾶσαι εἶναι πεπληρωμέναι καὶ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος χῶρος μένει δι' ὑμᾶς.

Γ. Πῶς;..

Α. Μάλιστα, διότι...

Γ. Διότι;

Α. Διότι ἀγαπῶ ἄλλον.

Γ. Ἄλλον.

Α. Ναί, ἄλλον.

Γ. Ἀλλ' ὁ ἄλλος αὐτὸς ποῖος εἶναι· θέλω νὰ τὸν μάθω... θέλω νά...

Α. Πῶς εἴπατε... δὲν θὰ τὸν μάθετε.

Γ. Θὰ τὸν μάθω... δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω οὐδὲ ἐπὶ στιγμήν, θὰ σᾶς ἐπιβλέπω, θὰ σᾶς... ἄ! καὶ ἂν τὸν ἀνακαλύψω... θὰ τόν... φονεύσω· (σπεύδει νὰ λάβῃ τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης πίλον του καὶ τὸ μαστίγιον καὶ ἐν τῇ συγχύσει του, χύνει τὸ φιαλίδιον τῆς μελάνης) ὤ! συγγνώμην.

Α. Ὦ! (τρέχουσα πρὸς τὴν τράπεζαν) μοῦ λέρωσε τὰ κεντήματα...

Γ. Συγγνώμην, δεσποινίς, ἐγώ...

Α. (ἀνησύχως) Ὤ! νά! τρέχει· θὰ χυθῇ εἰς τὸ πάτωμα καὶ θὰ τὸ λερώσῃ.

Γ. Ἡσυχάσατε... ἡσυχάσατε... (ἐξάγει τὸ μανδήλιόν του καὶ καθαρίζει τὴν τράπεζαν) συγγνώμην... συγγνώμην, δεσποινίς, ἐὰν παρεφέρθην... γνωρίζω ὅτι τὸ αἴσθημα δὲν ἐπιβάλλεται... εἶσθε ἐν τῷ δικαιώματί σας, ἐγώ... σᾶς χαιρετῶ. . δὲν θὰ μὲ ἴδετε πλέον, (βαδίζει πρὸς τὴν θύραν)

Α. (ἰδίᾳ) Πῶς τὸν λυπουμαι! πόσον μὲ ἀγαπᾷ!

Γ. Ὑγιαίνετε... ζῆτε εὐτυχῆς . . . (πρὸ τῆς θύρας.)

Α. (ἰδίᾳ) Μήπως σκοπεύει ν' αὐτοκτονήσῃ; (τῷ Γεωργίῳ) Κύριε...

Γ. (ἐπιστρέφων μέ τὸ μανδήλιον εἰς τὰς χεῖρας) Μοι ὡμιλήσατε;

Α. Ποῦ πηγαίνετε, κύριε;..

Γ. (συγκεκινημένος) ὅπου δὲν θὰ μὲ ἴδητε πλέον (φέρει τὸ μανδήλιον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ λησμονῶν ὅτι εἶναι μελανωμένον τρίβει δι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του) Πηγαίνω... νὰ... ἀποθάνω... (κατεβάζων τὰς χεῖρας.)

Α. [βλέπουσα αὐτὸν γελᾷ] Χά, χά, χά... μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον;

Γ. Ἐξακολουθεῖτε νὰ μὲ ἐμπαίζετε, κυρία;

Α. [ἐξακολουθεῖ γελῶσα].

Γ. Γελᾶτε;

Α. [παρουσιάζουσα αὐτῷ τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν κάτοπτρον] Καὶ δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως βλέπουσα ὑμᾶς εἰς τοιαύτην κατάστασιν;

Γ. [ἰδὼν ἐν τῷ κατόπτρῳ] Ὤ!..

Α. Ἔ, δὲν γελᾶτε καὶ 'σεῖς;

Γ. Ἀλλ' εἶσθε σκληρὰ... εἶσθε ἀνηλεής..δὲν σέβεσθε τὴν ἀγωνίαν μου .. δὲν...

Α. Μὲ ἀγαπᾶτε ἀληθῶς;

Γ. Καὶ ἀμφιβάλλετε;.. δὲν βλέπετε ὅτι πάσχω, ὅτι ἔφθασα μέχρι τρέλλας... ὅτι σύρομαι πρὸ τῶν ποδῶν σας ὁμνύων ὑμῖν πίστιν καὶ... [γονατίζει, ἀλλὰ σχίζεται τὸ πανταλόνιόν του εἰς τὸ γόνυ· ἐννοήσας τοῦτο ἀναπηδᾷ. [ἰδίᾳ] Ἀντίο παντελόνι [καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ διὰ τῆς χειρὸς τὸ σχισμένον μέρος τοῦ πανταλονίου του]

Α [γελῶσα] Καὶ ὅμως προηγουμένως ἐλέγετε ὅτι οὐδέποτε ὁ ἔρως σας θὰ σᾶς φέρῃ εἰς σημεῖον ὥστε νὰ πράξητε γελοῖόν τι...

Γ. Ἠγνόουν τί θὰ εἴπῃ ἔρως.

Α. Καὶ τώρα;..

Γ. Ὤ! τώρα!...

Α. Τώρα τὸν ἠννοήσατε;

Γ. Ὤ! ναί! ναί!

Α. Λοιπὸν τώρα ὅτε τὸν ἠννοήσατε...

Γ. Ὁμολογῶ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καί...

Α. Ἀλλ' ἀφοῦ, ὡς λέγετε, μὲ ἀγαπᾶτε τόσον.

Γ. Ὤ! ναί! ναί!..

Α. Τότε.. νυμφευθῆτέ με...

Γ. [ἐκστατικὸς] Πῶς;.. τί;. [ἰδίᾳ] διάβολε, αὐτό, δὲν τὸ ἐπερίμενα.

Α. [ἰδίᾳ] Τὰ ἔχασε ὁ φίλος [τῷ Γεωγίῳ]. Δὲν ἀποκρίνεσθε;

Γ. Ναί.. ἀλλὰ.. Ἐεύρετε... [ἰδίᾳ] ἄχ! καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ φύγω, μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασιν...

Α. Λοιπόν;

Γ. [ἰδίᾳ] Τί δὲν ἔδιδα νὰ ἤμην ἐν μίλιον μακράν.

Α. Χρήματα δὲν ἔχω, ἀλλ' ἔχω καρδίαν θερμὴν καί...

Γ. Εἴξεύρετε ὅμως, δεσποινίς... ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸν γάμον εἶναι πήδημα ἀρκετὰ μέγα..

Α. Ὄχι μεγαλείτερον τοῦ ἐκ τοῦ δωματίου μου εἰς τὸν δρόμον. [ἐπιτακτικῶς] Ἐξέλθετε κύριε.

Γ. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ καταστάσει..

Α. Οὕτω σᾶς ἀρμόζει... Ἐξέλθετε. ἢ.. νυμφευθῆτέ με.

Γ. [ξύων τὴν κεφαλὴν ὡσὰν σκεπτόμενος· τρίβων τὸ μελανωμένον μέρος τοῦ προσώπου του καὶ παρατηρῶν ἐνάλλαξ τὴν χεῖρά του καὶ τὸ ἐσχισμένον πανταλόνιόν του· εἶτα ἀποφασιστικῶς] Ἐκλέγω, κυρία μου, τὸ πρῶτον... διότι προτιμώτερον νὰ ἐξέλθω ἐνταῦθα μουτζουρωμένος, παρά... ὑπογυναικωμένος.

Α. [εἰρωνικῶς] Καὶ ὅμως μοὶ ἐλέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε... μοῦ ὠμνύετε...

Γ. [διακόπτων] Ὡς ἐρωμένην, ὄχι ὡς μέλλουσαν σύζυγον.

Α. Τότε λοιπὸν, ἐξέλθετε.. Εὐλογῶ τὸ κουνοῦπι τὸ ὁποῖον ἔγεινε αἰτία νὰ μάθω, ὅτι τὸ δραστικώτερον τῶν φαρμάκων πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐρωτύλων τούτων κωνώπων, εἶναι μία πρότασις γάμου... ἀλλ' ἄνευ προικός. [κάμνει σημεῖον τῷ Γεωργίῳ νὰ ἐξέλθῃ. οὗτος δὲ κάμνων κανονικὴν μεταβολὴν, βαίνει πρὸς τὴν θύραν βήματι στρατιωτικῷ]

ΔΗΜΟΣΘ. Γ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36.— Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἐτησία καὶ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι δρ. 6.— Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. χρ. 10.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 15.

Τιμὴ ἀγγελιῶν: 5 λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.

ΑΤΑΚΤΑ

Ἡ κυρία Χ. ἠγόρασεν ἓν ζεῦγος διόπτρων ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ κ. Λαβάρβερα, ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ ἐπιστρέφει λέγουσα:

— Μὲ αὐτὰ τὰ γυαλιὰ δὲν βλέπω διόλου, κύριε Λαβάρβερα, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ χρήματά μου.

— Πῶς δὲν βλέπετε, κυρία μου; ἀναγνώσατε εἰς αὐτὸ ἐκεῖ τὸ μέρος.

Ἡ κυρία στρέφει πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος καὶ ἀναγινώσκει τὰ ἑξῆς:

ΕΠ ΟΥΔΕΝΙ ΛΟΓΩι ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ ΑΠΑΞ ΕΙΣΑΧΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω γραμμῶν, ἀνεχώρησεν, ὁρκισθεῖσα νὰ μὴ ἀγοράσῃ ποτὲ τίποτε, ἂν δὲν ἀναγνώσῃ προηγουμένως ὅλους τοὺς τοίχους τοῦ καταστήματος.

*

Εἰς τὰ Λουτρά: Ἐνῷ ἡ ὡραία κυρία Τσιτσιραύλου προσπαθεῖ νὰ ἐκδυθῇ, γυνή τις ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ τὴν ἐρωτᾷ:

— Μήπως θέλετε, κυρία, νὰ σᾶς βοηθήσω. Θὰ σᾶς γδύσω γρήγορα 'σὰν ἄνδρας.

Ἄτακτος.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΜΑΤΙΑ—ΓΥΑΛΙΑ

Ἂν στὸν δρόμο σας τύχῃ νὰ ἰδῆτε
Μιὰ ἀχτίδα χρυσῆ νὰ προβάνῃ,
Καὶ νὰ σβύσῃ εὐθὺς.... Μὴ σταθῆτε.
Ὅποιος στέκεται πάντοτε χάνει...
Ναὶ θὰ χάσετε τώρα πολὺ
Γιατὶ ἂν πᾶτε κοντὰ θὲ νὰ βρῆτε
Κάποιο ἄμορφο, ἄσπρο γυαλί!!

*

Ἄχ! Κι' ἐγὼ εἶδα μακρυά... σ'ἕνα μέρος
Δυὸ ματάκια ν' ἀστράφτουν γιὰ μένα
Τρέχω εὐθὺς σὰν πνοὴ τοῦ ἀέρος
Μὰ τὰ νῦρα... τὰ νῦρα σβυμένα!
Σὲ σπασμένα ὁ ἥλιος γυαλιὰ
Καὶ 'ς τὰ μάτια τῆς κόρης ὁ Ἔρως
Ρίνουν πρόσκαιρη, φίλοι, ἀντηλιά.

[Δημητσάνα]

Γάκης.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Ὁμονοίας.»

Ὁ ποιητὴς καὶ δικηγόρος. Ἡ χαριεστάτη κωμῳδία τοῦ συνεργάτου μας κ. Ν. Κοτσελοπούλου, ἐδιδάχθη τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν. Κρίσιν περὶ τοῦ ἔργου δὲν θὰ κάμωμεν διότι ἄλλοτε ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει τοῦτο μόνον προσθέτομεν, ὅτι ὁ μῦθος τῆς κωμῳδίας εἶναι ἄριστα ἐξευρημένος καὶ μετὰ πολλῆς γοργότητος διεξάγεται, μὴ κουράζων τὸν ἀκροατήν. Ὁ κ. Ἀπέργης ὡς Μενιδιάτης χωρικὸς ἦτο θαυμάσιος.

Ἐν τέλει τὸ κοινὸν, διὰ παταγωδῶν χειροκροτημάτων ἐκάλεσε τὸν ποιητὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅστις καὶ ἐξῆλθε, μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως, καὶ ἐχαιρέτισε τοὺς χειροκροτοῦντας.

Πρὸ τῆς κωμῳδίας παρεστάθη ἡ Δέσποινα τῆς Λυὼν τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως Βοῦλβερ Λύτων. Τὸ ἔργον περιέχει τρεῖς λαμπροὺς χαρακτῆρας, ἐν τούτοις δὲν ἤρεσεν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν, κριθὲν ὡς ὑπερβολικόν. Ἐν τῇ ὑποκρίσει ἡ ἐπιτυχία ἦτο γενική.

Θέατρον «Τσόχα»

Σήμερον, τέλος, ἀναβιβάζεται ἐπὶ σκηνῆς τὸ τόσον ἀνυπομόνως περιμενόμενον κωμειδύλλιον τοῦ κ. Ἠλία Καπετανάκης «Ὁ Γενικὸς Γραμματεύς». Ἐὰν κρίνωμεν ἔκ τινων ἀσμάτων τὰ ὁποῖα ἠκούσαμεν κατὰ τὰς δοκιμὰς τὸ ἔργον εἶναι καλὸν καὶ προώρισται νὰ καταλάβῃ ἀρίστην θέσιν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ δραματολογίῳ.

Τὸν Γενικὸν Γραμματέα ὑποκριθήσεται ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς κ. Εὐάγγελος Παντόπουλος· ἄρα ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἔχωμεν κρίσεις ἐκτενεῖς.

Θέατρον «Ὀλύμπια».

Ἐδῶ μετετέθη τώρα ὁ θίασος «Αἰσχύλος» ὁ διευθυνόμενος μέχρι τῆς προχθὲς μὲν ὑπὸ τῆς κ. Παρασκευοπούλου καὶ τῶν κ.κ. Πετρίδου, Δημητρουλοπούλου, Χρυσάφη καί τινος θυρωροῦ οὗτινος μᾶς διαφεύγει τὸ ὄνομα, ἀπὸ τῆς προχθὲς δὲ ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἠθοποιοῦ κ. Δημ. Κοτοπούλη, μεθ' οὗ ἡ κυρία Παρασκευοπούλου ἔχει, ὡς λέγουν οἱ ἠθοποιοί, πλείονα ἐμπιστοσύνην καὶ ὀλιγώτερα . . . νεῦρα.

Ἐπὶ τῆς παλαιᾶς πολυκεφάλου διευθύντεως

ἐφρόντιζον «ἕκαστος δι' ἑαυτὸν καὶ οὐδεὶς διὰ τὸν ἄλλον». Εἷς ἐξ αὐτῶν, λέγεται, ὅτι εἰσῆγεν εἰς τὸ θέατρον θεατας, πληρωνόμενος ἰδιαιτερως, ἄλλος ὅτι οὐδέποτε παρίστανεν, ἀλλ' ἔμενεν εἰς τὴν εἴσοδον διὰ νὰ κλέπτῃ τὸν φόρον τοῦ δημοσιου καὶ ἄλλοι, πάντες ἐν γένει, ἔβλεπον ἀλλήλους παντοτε ὑπόδρα, οἱ μὲν διὰ τα μέρη οἱ δὲ διὰ τὰ... μερίδια. Εἰς τον Ἀνασυσταθέντα θιασον εὐχόμεθα μακροημέρευσιν καὶ προς τοῦτο συνιστῶμεν αὐτοὶς να σβύσωσιν ἐκ τῶν προγραμμάτων των τὸ δυσώνυμον «Ἂς χωρίσωμε,» καὶ νὰ θέσωσιν ἀντὶ τῆς προμνημονευθείσης κωμῳδίας τοῦ Σαρδοῦ, τὸ «Ἂς ὁμονοήσωμεν» χάριν τοῦ συμφέροντος αὐτῶν καὶ μόνων.

Μεφιστοφελής.

ΟΙ ΣΩΘΕΝΤΕΣ

[Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ *S. C. Hook*]

Νὺξ ζοφερὰ καὶ θυελλώδης. Ὁ ἄνεμος πνέει παραφόρως ὑπὲρ τὸν Ἀτλαντικόν, ἡ θάλασσα μυκᾶται μανιωδῶς, ἐνῷ μακρὰν ἐν τῷ πελάγει ἀδιάλειπτος ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς ἀποκαλύπτει πελώρια κύματα ἀκαθέκτως φερόμενα πρὸς τὴν βραχώδη ἀκτὴν καὶ ἐπιστεφόμενα ὑπὸ λευκάζοντος ἀφροῦ.

Ἐντὸς ξυλίνης καλύβης εὑρισκομένης ἐπὶ τῆς κορυφῆς κρημνοῦ τινος, κάθηται νέος εἰκοσιπενταέτης περίπου ἀθλητικὸν ἔχων ἀνάστημα καὶ χαλκόχρουν πρόσωπον· ἂν καὶ συνειθισμένος ὅμως, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν μανίαν τῶν καταιγίδων ἐκείνων, τρέμει ἤδη, φοβούμενος μὴ ἄρδην παρασυρθῇ τὸ ἄσυλόν του ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου.

Εἶνε σχεδὸν μεσονύκτιον, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀναμένει ἐκεῖ ἀκούων τὴν συνταράσσουσαν βροντήν, ἐνῷ ἡ ἀστραπὴ θαμβώνει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀμαυροῖ τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς καιομένης κανδήλας.

Αἴφνης βοή τις, φοβερωτέρα τῆς τῆς καταιγίδος, ὑποκώφως φθάνει μέχρις αὐτοῦ. Ἐγείρεται ὄρθιος καὶ τείνει ἔντρομος τὸ οὖς του, ἀποδίδων τοῦτο εἰς ἀκουστικὴν ἀπάτην. Παρέρχονται ὀλίγαι στιγμαὶ καὶ ἡ βοὴ ἐπαναλαμβάνεται. Ἦτο βρόμος τηλεβόλου.

Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων, πάντη δὲ ἀδύνατον τῷ ἦτο ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἀπέλπιδα ἐκείνην πρόσκλησιν. Προχωρήσας εἰς ἓν παράθυρον, ἔσυρε τὸν μοχλὸν καὶ ἐπεσκόπησε δι' ἑνὸς βλέμματος τὴν πέριξ φύσιν.

Ἐκ νέου ὁ βρόμος τοῦ τηλεβόλου ἠκούσθη, εὐκρινέστερον ἤδη, ἐνῷ δὲ ἡ ἀστραπὴ κατηύγασε τον πόντον, διέκρινε πλοῖον παλαῖον μετὰ τῶν κυμάτων πρὸ των ἠλιβάτων βράχων· μετ' ὀλίγον τα πάντα ἐκρύβησαν ὑπο τον ζόφον τῆς νυκτὸς καὶ μόνον ἡ βροντὴ ἐξηκολούθει συνταράσσουσα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν οὐράνιον θόλον.

Τὸ ὅτι ἦτο ναυάγιον, δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὡς ἐπίσης ἦτο πλέον ἢ βέβαιον ὅτι οὐδεμία ἀνθρωπίνη ὕπαρξις ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἀσφαλῶς τὴν ἀκτήν.

Ὁ Βάλτερ Κάνιγκ ἀναμείνας καὶ ἄλλην ἀστραπὴν ὅπως πάλιν ἴδῃ τὴν τρομερὰν σκηνήν, ἐπείσθη ἤδη ἐξ ὁλοκλήρου· ἠσθάνετο ὅμως ἐξ ἄλλου ἑαυτὸν ὅλως ἀδύνατον νὰ παράσχῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην βοήθειαν· ὅταν ὅμως καὶ αὖθις ἐπανελήφθη ἡ πρόσκλησις, δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀδρανής.

«Θὰ πάω κάτω, κι' ἂς μὴν κάνω τίποτα» ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν, φορέσας τὰ ὑποδήματά του καὶ ἕνα μανδύαν. Μεθὸ ἀνεχώρησεν ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν καταιγίδα.

Ἂν καὶ φύσει ἦτο ρωμαλέος, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο ἤδη νὰ κατισχύσῃ τῆς ὁρμῆς τοῦ ἀνέμου· ἠναγκάζετο, ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐρείδηται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τοῦ βράχου. Ἡ βροχὴ ἔπιπτε κρουνηδὸν, τὸ σκότος ἦτο ψηλαφητὸν καὶ μόνον ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς τῷ ἔδιδε καιρὸν νὰ συντομεύῃ τὴν ἀπόστασιν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Βάλτερ ὠχρίασε μόλις παρετήρησε τὸν Ὠκεανόν.

«Δὲν 'μπορῶ τίποτα νὰ κάνω» ἐψιθύρισε καὶ πάλιν «χαθήκανε.»

Ἐνῷ εὑρίσκετο ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ, ἀποτυφλοῦσα λάμψις προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς του, ταύτην δὲ ἠκολούθησε βρόμος τόσο τρομερὸς, ὥστε ἡ καρδία του ἔστη πρὸς στιγμὴν, ἵνα ἐπαναλάβῃ ἐντονώτερον τοὺς παλμούς της. Ἐπί τινας στιγμὰς εἶχεν ἀπολέσει πᾶσαν δύναμιν σκέψεως· ὅταν ὅμως ἐπῆλθε καὶ ἄλλη λάμψις, εἶδε τὸ πλησίον του ἔδαφος διχαζόμενον. Ὁ θάνατος ἦτο εἰς αὐτὸν ἄφευκτος.

Ἅπαξ ἔτι τὸ τηλεβόλον ἐβρόντησε, καὶ εἶδεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ ναυάγιον.

«Θὰ π ω, κι' ἂς 'βρῶ καὶ τὸ χάρο μπροστά μου!» ἀνέκραξεν ἀπονασιστικῶς. Δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ περιμένῃ.

Πρὸς μεσημβρίαν τῆς καλύβης του χείμαρρος ὁρμητικὸς κατήρχετο ἀνὰ μέσον τῶν προεχουσῶν ρωγμῶν τοῦ βράχου, κάτωθεν τῶν ὁποίων ὁ Βάλτερ ἐβάδιζεν ἤδη ταχύς. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀκτὴν ἀμφέβαλλεν ἅπαξ ἔτι.

Τὰ κύματα ἐκυλινδοῦντο εἰς ὕψος ὑπερμέγεθες ἡ δὲ βροχὴ ὁλοὲν ηὔξανεν. Ὁ Βάλτερ ἐ-

γνώριζεν ὅτι ἂν ἐρριψοκινδύνευε, θὰ εὕρισκεν ἀφεύκτως τὸν θάνατον, ἀκόμη καὶ ἂν συνήντα που λέμβον τινά, λείψανον τοῦ ναυαγίου.

Προσβλέψας μετὰ δέους τὴν θάλασσαν, ἧς ἐλαφραὶ ψεκάδες προσέπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὁ Βάλτερ ἔφερε τὰ βήματά του εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ κρημνοῦ· ὅτε δὲ ἐκ νέου ἡ ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸν πόντον, οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ἴχνος ναυαγίου καὶ μόνον τὰ κύματα ἔπλησσον μετὰ πατάγου τοὺς φοβεροὺς βράχους.

Ἐπί τινας στιγμὰς ἐβάδιζε κοπιωδῶς ἱστάμενος ἔστιν ὅτε ἵνα ἀκροάζηται· οὐδεὶς ὅμως ἄλλος κρότος ἠκούετο ἢ ὁ τῶν κυμάτων, ἅτινα τόσον εἶχεν ἤδη πλησιάσει, ὥστε ἔδει νὰ ἐπιεπιστρέψῃ ἂν ἠγάπα τὴν ζωήν του.

Ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅτε ἐν τῇ παραζάλῃ του ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κραυγὴν ζητοῦσαν βοήθειαν, ἐν τούτοις ἂν καὶ εἶχε προχωρήσει βήματά τινα ἔστη τείνων προσεκτικῶς τὸ οὖς του. Ἤκουσε πάλιν τὴν αὐτὴν φωνήν. Ἦτο γυναικεία.

«Ἂν πάω 'μπρὸς εἶμαι χαμένος· ν' ἀφήσω πάλι χωρὶς βοήθεια 'κεῖνον ποῦ φωνάζει...» εἶπε σκεπτόμενος καὶ οἱονεὶ διερωτῶν ἑαυτόν.

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ἤκουσε τὴν κραυγὴν εὐκρινῶς ἤδη, ταύτην δὲ ἠκολούθησε στεναγμὸς ἀγωνίας τόσο διαπεραστικός, ὥστε ἠσθάνθη τὸ αἷμα ἀναπηδῶν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

— Βάλτερ, βοήθεια! Ὤχ, παιδί μου!

Ἡ ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸ ἀνεστραμμένον πρόσωπον τοῦ Βάλτερ, ἐφ' οὗ ἦτο ἐζωγραφισμένη ἤδη ἡ ἀπόγνωσις.

Τὰ κύματα, ἅτινα ἀπειλητικὰ ὠρθοῦντο πρὸ αὐτοῦ εἶχον ἤδη λησμονηθῆ χάριν ἐκείνης τῆς φωνῆς. Ἐπήδα ἀπὸ βράχου εἰς βράχον ὡς ἀλλόφρων. Ἄλλοτε τὰ πέριξ ἀντικείμενα κατηυγάζοντο ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς καὶ ἄλλοτε ἐβυθίζετο εἰς ζοφερὸν σκότος. Αἴφνης προσέκρουσεν ἐπί τινος λίθου, ὅστις ἐτρύπησε τὸ μέτωπόν του. Δὲν ἠννόησε καθόλου τὴν πληγήν· ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐβόμβει διαρκῶς εἰς τὰ ὦτά του καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ σκεφθῇ ἄλλο τι.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Τὸ παιδί μου!

— Ἔρχουμαι, ἀνέκραξεν ὁ Βάλτερ διὰ φωνῆς κατισχυσάσης τοῦ ἀναβρασμοῦ τῆς θαλάσσης.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἔρθασεν εἰς μικρὸν ὅρμον, εὑρισκόμενον παρὰ τὴν βραχώδη ἐκείνην ἀκτήν, ὑπὸ τὸ φῶς δὲ τῆς ἀστρασπῆς, διέκρινεν ἐπ' αὐτοῦ σῶμά τι ἀκίνητον.

Κύψας ὀλίγον τὸ ἀνήγειρε καὶ ἐφήρμοσε τὰ χείλη του ἐπὶ τῆς χαριέσσης μορφῆς τῆς νεαρᾶς γυναικός, εἶτα δὲ ἠσπάσθη καὶ τὸ παιδίον, ὅπερ θερμῶς ἐθλίβετο εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας.

Πῶς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του, οὔτε αὐτὸς ἠννόησε· τοῦτο ἦτο αἴνιγμα ρρικῶδες εἰς αὐτόν.

Ἐτοποθέτησε μετὰ προσοχῆς τὴν μητέρα καὶ τὸ μικρόν της ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι τὴν ἔντρομον ἔκφρασιν τοῦ προσώπου ἐκείνης διεδέχθη ἐπίχαρι μειδίαμα, καθὼς ἔθλιβε τὸ μικρὸν εἰς τοὺς κόλπους της, ὁ Βάλτερ ἐγονυπέτησε καὶ προσηυχήθη κατακλειβόμενος ὑπὸ δακρύων χαρᾶς.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινε γονυκλινὴς ἐκεῖ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κοιμωμένης μητρὸς καὶ τοῦ παιδίου. Ἡ καταιγὶς εἶχεν ἤδη κοπάσει ἡ δὲ βροντὴ μόνον ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ ὁρίζοντος ἀμυδρῶς ἠκούετο. Αἴφνης ἀνετινάχθη ἀκούσας κτύπον εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης του, καὶ ἀπομάξας τὰ δάκρυα ἅτινα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐξῆλθεν ἀκροποδητί.

Καθὼς ἤνοιξε τὴν θύραν, ἄνθρωπός τις, μὲ περίτρομον ὄμμα καὶ αἱματόστικτον πρόσωπον παρουσιάσθη ἔμπροσθέν του

— Ἔχει πουθενὰ καμμιὰ ἄκρη καὶ γιὰ μένα;

— Κάθησε, ἀπεκρίθη ὁ Βάλτερ ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς ἓν κάθισμα.

Ὁ ξένος χωρὶς νὰ περιμένῃ ἤρχισε πάραυτα τὴν ἱστορίαν του.

— Ἤμουνα σ' ἐκεῖνο τὸ καράβι. Θὰ τό 'δες ἀπάνω στὰ βράχια. Ἤμουνα πρῶτος ναύτης 'κεῖ μέσα. Τὸ τί ἔγεινε στὸ κατάστρωμα ἀπάνου, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει· ποτέ μου δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Ἐχάσαμε οὔλες τὴς βάρκες, ποῦ καὶ νὰ τὴς εἴχαμε, τίποτα δὲ θὰ κάναμε σὲ 'κείνη τὴ θαλασσοφουρτούνα.

— Καὶ λοιπὸν, οὖλοι χαθήκανε;

— Ἀπάνου κάτω. Εἴχαμε καὶ μιὰ γυναῖκα ποῦ πήγαινε στὸν ἄνδρα της. Ποτέ μου δὲ θὰ ξεχάσω τὴν τρομάρα της· φοβότανε γιὰ τὸ παιδί της ἡ κακομοῖρα. Ἤρθε καὶ μὲ τσάκωσε ἀπ' τὸ λαιμὸ 'σὰν νὰ μοῦ ζήτασε βοήθεια! Εἶχα καὶ 'γὼ μιὰ σανίδα, τὴ δένω ἀπάνου, μιὰ τῆς δίνω καὶ τὴ ρίχνω μέσ' τὴ θάλασσα· μοῦ 'φάνη 'κείνη τὴν ὥρα 'σὰν νάκανα φονικό· μὰ 'μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλο τίποτα; Τὸ καράβι συντσακίστικε· ἐγὼ ἔμεινα 'στερνὸς ἀπάνου στὴν πλώρη. Μοῦ 'φάνη 'σὰν νἄμουν ψάρι, σὲ τέτοια περίστασι κανένας δὲ συλλογιέται τί κάνει· μιὰ καὶ 'γὼ καὶ μέσα. Σὲ λίγη ὥρα ἐζύγωτα στὸ βράχο ποῦ εἶδα τὸ φῶς ποῦχες. Στ' ἀλήθεια θὰ 'θυμᾶμαι γιὰ πάντα αὐτή σου τὴν καλωσύνη.

— Καὶ 'γὼ θὰ θυμᾶμαι τὴ δική σου. Ἐ-

κεῖν' ἡ μάνα μὲ τὸ μωρό της, εἶνε ἡ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου, καὶ κοιμῶνται τώρα 'κεῖ στὴν ἀπομέσα κάμαρα.

* * *

Ὁ Βάλτερ ἐσκέφθη καλῶς. Ἔχει σύντροφον ἤδη, ἡ δὲ περιοχὴ τῆς οἰκίας του ἐπεξετάθη ἀρκούντως. Ὁ υἱός του φέρει τὸ ὄνομα τοῦ συντρόφου του ἐκείνου.

Πολλάκις ἐν καιρῷ νυκτὸς, ὁπότε ὁ ἄνεμος ὠρύεται μανιωδῶς ἐπὶ τῆς μονήρους ἐκείνης ἀκτῆς, καὶ συνταράσσεται ὁ ὠκεανὸς, ὁ Βάλτερ στρέφει, παρατηρεῖ τὸ χαρίεν πρόσωπον τῆς συζύγου του, ἐνῷ τὰ χείλη του συστέλλονται καὶ, λεληθότως ψιθυρίζουσι λέξεις τινὰς εὐχαριστίας, διότι πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος εἶχε θυσιάσει τὴν ζωήν του.

Ἐκ Πατρῶν

Γ. Π. Π.

ΓΡΙΦΟΣ

Μ. Δ. **1 τοῦ τέλους**
Μαμάκα ΧΩΡΙΣΜΑ Ρίζαι.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ Γρίφου:

Ὑπερίδης
(Ὑ περί Δ + εἷς = Ὑπερίδης).

Λύτης ὁ κ. Γ. Φ. Α.

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Ἀλίκῃ Δημοσιευθήσεται.— Ἀναλφ. Πάτρας Δυστυχῶς ἠπατήθητε περὶ τῆς «Φιλοπατρίας», ὡς καὶ ἡμεῖς οἵτινες μόνον πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἀνεκαλύψαμεν τὴν ἀπάτην ἧς ἐγενόμεθα θύματα. Ἂν ἦτο μίμησις, ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπεθέσατε, ἀλλ' ὕστερον μετεβάλετε γνώμην, ὑπομονή. Μάθετε ὅτι εἶναι καθαρὰ μετάφρασις διηγήματος δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 127 *Supplement* τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος *Le petit Journal*. Φέρει τίτλον «*Comment je me suis marié*» καὶ συγγραφέα τὸν *Adrien Houillon*. Μόνη πρωτοτυπία τοῦ ἔργου, εἶναι ἡ λέξις *Autuil* μεταβληθεῖσα εἰς «Χάλκην». Εἶναι καὶ ἄλλοι ὅμως οἵτινες ἠπατήθησαν ἐκλαβόντες τὸ διήγημα αὐτὸ ὡς πρωτότυπον· δὲν εἴμεθα μόνοι. Καὶ ἄλλοι τινὲς μετῆλθον τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ἀπάτης, ἀλλ' ἐξ οἴκτου δὲν ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν· τοὺς εἰδοποιοῦμεν ὅμως, ὅμως, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εἴμεθα ἀμείλικτοι. — Ἀλ. Ν. Κ. Καὶ ὑμῶν τὸ Εἰς ἀπουσίαν ποίημα εἶναι καθαρὰ ἀντιγραφὴ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ἐν Βορυσθένει βιβλίου ἐκδοθέντος τῷ 1810 ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, (σελ. 113). Πρέπει νὰ μάθητε ὅτι ἡ «Οἰκογένεια» δὲν εἶναι παράρτημα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, εἰς τὸ μέλλον, ἂν ἀνακαλύψωμεν παρομοίαν ἀπόπειραν ἀπάτης, θὰ τὴν φανερώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Οἰκογενείας» μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν δραστῶν — Π Σ. Ε. Τρίπολιν: Ὡραῖον γλῶσσα ἐπίσης ὡραία, ἀλλ' ἀκατάληπτος ὑπὸ τῶν πολλῶν, καὶ ἕνεκα τούτου δὲν θὰ δημοσιευθῇ. Ἡ «Οἰκογένεια» ἔχει ὡς ἀξίωμα ἀπαράβατον τὸ ἑξῆς: Νὰ γράφῃ περὶ πάντων, νὰ ἀναγινώσκεται ὑπὸ πάντων καὶ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς πάντας. Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ μεταχειρισθῆτε γλῶσσαν χυδαίαν, ἀλλὰ καταληπτὴν παρ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐσμὲν βέβαιοι ὅτι οἱ πλεῖστοι θὰ ὑψώσουν τοὺς ὤμους ἐκ στενοχωρίας, ἀναγινώσκοντος τό: . . . ἐπὶ ἀνθηρᾶς κατοικεῖμενος πόας, ἐπαφῶνῳ σύριγγι ηὔλει. Ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν τὴν γλῶσσάν σας, ἀλλ' αἱ ἐφημερίδες δὲν γράφονται μόνον διὰ τοὺς διευθυντάς των.

Δ Κ. Κ. Ζάκυνθον. Δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ, πρῶτον διότι εἶναι ἐκτενὲς καὶ δεύτερον διά τι α λα· θη περὶ τὸ μέτρον λ χ εἰς τὸν πρῶτον στίχον λέγετε:

«Εἰς ὕψωμα καθήμενος ὡ ρ α ί α ν τινὰ πρωΐαν».

Ὁ στίχος οὗτος δὲν εἶναι δεκαπεντασύλλαβος, διότι αἱ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ τῆς λέξεως «ὡραίαν» δὲν συνεκφωνοῦνται εἰς μίαν Καὶ παρακάτω γράφετε: «ἀλλ' ὁ ἀνεξάντλητος κρατὴρ τοῦ θείου ὑφαιστείου»

Ἡ λέξις «Ὁ» περιττεύει Καὶ τὰ προηγούμενα ποιήματά σας ἐλήφθησαν, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθησαν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Εἰς τὴν Ζάκυνθον, δὲν εἰξεύρομεν διατί, ἅπαντες οἱ ποιηταὶ ἀγαπῶσι τὰς συνιζήσεις. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἡ συνίζησις εἶναι ἐλάττωμα προερχόμενον ἐξ ἀδυναμίας τοῦ ποιητοῦ.

Π ο ρ ι ώ τ η. Τὸ ν ε ρ ά ν τ ζ ι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸ ν ε ρ ό, ὡς φρονεῖτε· γίνεται ἁπλούστατα ἐκ τῆς Ἰταλικῆς λέξεως *arancia* (πορτοκάλι) - Γ ρ α μ μ α τ ι κ ῷ, Σμύρνην. «Κάθε κανὼν ἔχει καὶ τὴν ἐξαίρεσίν του» λέγετε. Συμφωνοῦμεν, ἀλλὰ πρέπει καὶ ὑμεῖς νὰ μάθετε ὅτι «κάθε ἐξαίρεσις ἔχει τὸν λόγον της». Βεβαιωθῆτε, ὅτι ἡ ἐξ Ἰωνίας γυνὴ θὰ ἐλέγετο «Ἴαινα» ἀλλὰ τίς θὰ ἔστεργε νὰ νυμφευθῇ μίαν.... Ὕαιναν!

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχούσης 6 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίναν, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη

Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Οἰκογενείας».

Νεᾶνις, πτυχιοῦχος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς μὲ βαθμὸν «Ἄριστα», ζητεῖ θέσιν διδασκαλίσσης τῆς Γαλλικῆς, παρ' οἰκογενείᾳ ἢ σχολείῳ Ἡ διεύθυνσις τῆς «Οἰκογενείας τὴν συνιστᾷ ἀνενδοιάστως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Σωκράτους, ἀρ. 48 οἰκίας, ἀπέναντι τῆς τοῦ κ. Βλάχου καὶ παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας. Πληροφορίαι, εἰς τὸ κάτω πάτωμα.